

© Совет на Европа/ Европски суд за човекови права, 2012. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот. За понатамошни информации видете ја целосната назнака за авторски права на крајот на овој документ.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Информативна белешка за судската пракса на Судот бр. 117

март 2009

Times Newspapers Ltd v. the United Kingdom (Nos. 1 and 2) **- 3002/03 – 23676/03**

Пресуда 10.3.2009 [Секција IV]

Член 10

Член 10-1

Слобода на изразување

Правило дека нова основа за поведување постапка се акумулира секој пат кога се пристапува кон клеветнички материјал на Интернет: *нема повреда*

Факти: Овој предмет се однесува на примената, во контекст на Интернет, на правилото од обичајното право дека сукцесивното објавување на клеветничка изјава дава основа за поведување одделна постапка.

Во декември 1999 весникот – апликант објави два написи што биле наводно клеветнички за приватното лице, G.L. Обата написи биле објавени и на веб-сајтот на весникот. G.L. поведе постапка за клевета против весникот, неговиот уредник и двајцата новинари кои се автори на написите. Во своја одбрана, обвинетите се повикувале на квалификувана привилегија, врз основа на тоа што наводите биле од таков вид и сериозност што имале должност да ги објават, а јавноста имала соодветно право да знае. Додека првата постапка за клевета била во тек, написите останале достапни на веб-сајтот на весникот, како дел од неговата архива на претходни броеви. Во декември 2000 G.L. поведе втора постапка за клевета во врска со континуираната Интернет објава на архивите. По ова, весникот додаде известување во Интернет архивата, известувајќи дека двата написи се предмет на парница за клевета и дека не треба да се репродуцираат или да се користат како извор без повикување на правната служба. Во својата одбрана по втората тужба, весникот се залагаше за правилото на единствено објавување, во смисла дека само првото објавување на напис на Интернет може да даде основа за поведување постапка за клевета, а дека тоа не го

прават натамошни симнувања од страна на читателите од Интернет. Сепак, применувајќи го правилото воспоставено во *Duke of Brunswick v. Harmer* [1849] 14 QB 154 дека последователни објавувања на клеветничка изјава даваат основа за поведување одделна постапка, Високиот суд сметаше дека нова основа за постапка се акумулира со секое пристапување кон клеветничкиот материјал („правило на Интернет објавување“). Апелациониот суд ја потврди оваа одлука откако забележа дека одржувањето архиви е релативно незначаен аспект на слободата на изразување и дека би било препорачливо да се закачи известување што би ги предупредило читателите да не го третираат архивскиот материјал како вистина, веднаш штом стане познато дека тој би можел да е клеветнички.

Право: Предметот, во суштина, се врти околу прашањето дали примената на правилото за објавување на Интернет е „неопходно во демократско општество“. Судот прифати дека Интернет архивите се важен извор за образование и историско истражување, но забележа дека маргината на дискреција во проценката на државите веројатно е поголема во однос на архивите, отколку на тековните вести, а дека должноста на печатот да обезбеди точност веројатно ќе биде построга во однос на вакви информации. Во конкретниов случај, беше значајно тоа што, иако постапката за клевета била отпочната во однос на двата односни написи во декември 1999, квалификациите се додадени на архивираниите копии дури во декември 2000. Бидејќи со архивите управувал самиот весник, а домашните судови не препорачале написите целосно да се тргнат, барањето да се додаде соодветна квалификација на верзијата на Интернет не било непропорционално.

Иако, имајќи го предвид овој заклучок, Судот не сметал дека е неопходно да се разгледа поширокиот обесхрабрувачки ефект наводно создаден со правилото за објавувањата на Интернет, сепак, тој се осврна на прашањето на периодите на застарување во постапките за клевета, како и наводите на весникот дека правилото дава основа за бесконечна одговорност. Тој воочил дека, врз основа на фактите во конкретниов случај весникот не трпел предрасуда со одминувањето на времето при составувањето на својата одбрана, зашто двете постапки за клевета се однесувале на истите написи, а обете почнале петнаесет месеци по првичното објавување. Сепак, кога постапките за клевета се поведуваат по значителен проток на време, тоа може, во отсуство на исклучителни околности, да даде основа за непропорционално попречување на слободата на печатот, согласно Член 10.

Заклучок: нема повреда (едногласно).

На овој линк може да се најдат [Case-Law Information Notes](#)

© Совет на Европа/Европски суд за човекови права 2012

Официјални јазици на Европскиот суд за човекови права се англискиот и францускиот. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот, ниту Судот презема било каква одговорност за неговиот квалитет. Преводот може да се префрли од HUDOC базата на податоци за судската пракса на Европскиот суд за човекови права (<http://hudoc.echr.coe.int>) или од други бази на податоци со кои Судот го споделил. Може да биде репродуциран за некомерцијални цели под услов да се наведе потполниот наслов на предметот заедно со горната назнака за авторски права и споменувањето на Human Rights Trust Fund. Ако постои намера да се употреби некој дел од овој превод за комерцијални цели, Ве молиме контактирајте ги publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.